

Tekster: *Sl 23, ApG 2,36-41, Joh 10,22-30*

Lihme 9.00

227.1-6 Som den gyldne sol

245 Opstandne Herre

2 Lover den Herre

227.7-9.

Rødding 10.30

227.1-6 Som den gyldne sol

448 dåb

245 Opstandne Herre

(koret synger 895)

2 Lover den Herre

Nadver: 458.3-5

227.7-9.

Igennem Johannesevangeliet møder vi en række heftige opgør mellem Jesus og en gruppe der betegnes som "jøderne".

Overfladisk betragtet kan det se ud som der er tale om et etnisk-religiøst modsætningsforhold mellem kristne og jøder, og sådan er det da også i tidens løb blevet forstået, som om jøderne på den ene side og Jesus og hans disciple på den anden side var to forskellige etniske eller etnisk-religiøse grupper.

Det er den forståelse, eller rettere misforståelse, der har fået fatale konsekvenser i kristen antisemitisme.

Der er tale om en misforståelse, for jøderne og de første kristne er ikke to adskilte etniske eller religiøse grupper. Der er

tværtimod tale om en spaltning inden for jødedommen. Jesus er jøde. Hans disciple er jøder. Og først i årene efter Jesu død, begynder ikke-jøder at kunne betragte sig selv som kristne uden at skulle optages i jødedommen først. Sagen er, at Jesus og hans disciple opfatter sig selv som de sande jøder, der har den sande forståelse af Guds åbenbaring i moseloven. Det er det striden står om.

Når man læser Johannesevangeliet igennem er der to punkter, hvor Jesus tørner sammen med en del af sine jødiske trosfæller. Det er for det første spørgsmålet om moselovens stilling i forhold til menneskelivet. Spørgsmålet kan helt kort stilles op sådan her: er menneskelivet til for moselovens skyld? eller er moseloven til for menneskelivets skyld? Eller sagt på en anden måde: angiver moseloven den fuldkomne skikkelse, som livet skal forme sig efter for at være Gud til behag? Eller er moseloven en nødforanstaltning som skal beskytte menneskene mod deres egne destruktive kræfter, men som netop kun skal beskytte og ikke må bruges til at hæmme og standse de gode kræfter i menneskelivet? Eller sagt på en tredje måde: er det menneskelivet eller moseloven, Gud elsker.

For Jesus var moseloven til for menneskelivets skyld. For nogle af hans jødiske trosfæller havde menneskelivet kun værdi i det omfang det lod sig forme af moseloven i enhver henseende. Det var den ene ting, der skilte Jesus og hans modstandere. Den anden ting der skilte dem og nok den mest alvorlige var spørgsmålet om retten til at forkynde Guds vilje. Var retten baseret på en intellektuel evne til at udlægge moselovens skrifter, så de mange hundrede år gamle bestemmelser fik

gyldighed i aktuelle spørgsmål? Og var retten til at udlægge Guds vilje noget man kunne tilegne sig gennem studier? Eller beroede retten til at forkynde Guds vilje på en intuitiv vished om, hvad Gud vil? Og hvordan afgør man så, om det der bliver forkyndt om Gud er noget forkynderen selv finder på, eller om det er noget Gud har talt til ham?

Jesus forkaster ikke den årtusindgamle bibelske tradition, som jødedommen bygger på. Men for ham er denne tradition helt klart underordnet den vished om Gud, han selv lever i. Det er denne konflikt mellem tradition og gudsbevidsthed, der er indholdet i evangelieteksten, vi har hørt i dag og modsætningen mellem Jesus og de jøder, han diskuterer med er så voldsom, at umiddelbart efter det uddrag af Johannesevangeliet, vi lige har hørt, bøjer hans modstandere sig ned og samler sten op for at stene ham. Den bevidsthed om Gud, Jesus taler ud af, har som sit helt centrale indhold, at Gud elsker verden og menneskene, og at Guds mening med at skabe verden er, at den skal være et rum for kærlighed. Og Guds mening med at skabe menneskene er at vi på en gang skal være *genstand* for kærlighed og *redskab* for kærlighed. At blive elsket og at elske, det er menneskelivets mening og mål, og det er det, Jesus er kommet for at gøre virkeligt i verden. Nogle få kapitler længere fremme i Johannesevangeliet, siger Jesus det direkte: "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden." I forhold til den forkyndelse af Guds vilje, som Jesus udfolder, bliver det tydeligt, at det at gøre Guds vilje, det er ikke noget der kan udtrykkes i konkrete krav

og lovformuleringer, men det er hele tiden noget der afhænger af en vurdering af, ja måske i virkeligheden snarere af en følelse af, hvad der er kærlighed i en given situation. Ja, faktisk handler det jo om, hvad kærligheden kræver af én som indre tilskyndelse i den givne situation. Og skal man først til at vurdere hvad der er kærlighed eller ej, eller analysere, hvad ens følelser tilsiger en, så er kærligheden allerede på afstand. Dýbest set handler det om, at kærligheden skal have så meget tag i én, at det er kærligheden, der handler gennem én og ikke en selv, der prøver at finde ud af, hvad kærligheden tilsiger én. For Jesus er kærligheden selve Guds væsen, det er dette Guds væsen, han mærker leve og råde i sig selv, og det er kærligheden som Guds væsen, han venter vil tage magten i dem der lytter til ham og tror ham, sådan at Guds kærlighed udbredes i verden gennem alle som hører og tror Jesus. Det er det, der er meningen med Jesu tale om fårene der hører hans røst og følger ham og som han vil give evigt liv. Men ligesom, det er kærligheden der skal tage magten i mennesker og ikke mennesket selv, der skal vælge kærligheden som én handlemulighed blandt flere, sådan er det kærligheden som er selve det evige liv, Jesus lover dem der følger ham. Der er ikke tale om at evigt liv er en belønning for at vise kærlighed. Men når kærligheden har tag i en og fylder en, så har man evigt liv, for så er man ét med den evige Gud, ligesom Jesus selv er det. Og ligesom Jesus selv i sin opstandelse viste, at han levede trods døden, sådan skal vi i kraft af den kærlighed, der gennem troen på Jesus får tag i os, også leve og være ét med Gud trods vor død.

Når man først har fået blik for, at det for Jesus handler om, at kærlighed til andre mennesker, inklusiv ens fjender, skal være den magt, der fylder og driver én, så ser man for alvor, hvilken djævelsk forvanskning det er af alt hvad Jesus sagde og stod for, når kristne i hans navn kan lægge andre etniske og religiøse grupper for had, hvad enten det drejer sig om jøder, muslimer eller hinduer og buddhister. For i den forkyndelse, der går ud på at det er menneskelivets mening og mål at elskes og at elske, der er der slet ikke plads til had som en menneskelig livsytring.

Amen.